

Honvéd? harcaink

2010 október 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Bár biztató fejleménynek látszott, hogy a Fidesz kétharmados gy?zelmét a globális birodalmi elit és az általa függésben tartott magyar bennszülöttek egyaránt akarták, már akkor is sejthet? volt a régi mondás igazsága: „Ha ketten akarják ugyanazt, az nem ugyanaz.”

birodalom radikális „strukturális reformokat” – az állami kiadások gyors csökkentését, magyarán hatalmas újabb megszorításokat – várt a kormánytól, hogy ezáltal a két kifosztó szivattyúja, az adósságszolgálat és az itt állomásozó külföldi vállalatok hazautalt profitja minden eddiginél nagyobb jövedelemtömeg kiszívását tegye lehetővé. A magyar társadalom vesztes többsége viszont éppen azért hatalmazta fel soha nem látott többség? kormányzásra a Fideszt, mert ennek az ellenkezőjét, a kifosztás radikális csökkentését, megalázó életkörülményeinek javulását várta és várja az új kormánytól.

A vesztes többség helyzetét az jellemzi a legjobban, hogy miközben az általa megtermelt jövedelem ma több mint kétszerese az 1978-as szintnek, a reálbérei mégis a 32 évvel ez előtti nívón stagnálnak. A radikális „strukturális reform” azt jelentené, hogy rázárul a végzetes harapófogó: munkaerejének árát végleg rögzítik a kés? Kádár-kor szintjén, ám a munkaereje újratermeléséhez szükséges áruk és f?ként szolgáltatások árát a globális piaci szintre vinnék. A „strukturális reformok” valójában a közszolgáltatásként működ? rendszereknek a felszámolását jelentené, ami a vesztes többség fizikai megsemmisítésének programja volna.

Egy éve úgy fogalmaztam: a választások utáni fél évben eldől, hogy az új kormány a régi rendszer utolsó kormánya, vagy az új rendszer első kormánya lesz-e. Nos, a kérdés eldőlni látszik. A kormány a globális birodalommal szemben egyre határozottabban igyekszik megvédeni azokat a nemzetstratégiai pozíciókat, amelyeknek az elmúlt húsz évben való feladása vezetett a „rendszerváltás rendszerének” bukásához. A két birodalmi kifosztó szivattyú a nemzeti jövedelmünk negyedét szippantja ki minden évben: az adósságszolgálat (kamat és törlesztés) körülbelül tíz, az itt tevékenyked? külföldi vállalatok hazautalt profitja pedig 15 százalékot. Az eleve sejthető volt, hogy az adósságszolgálat lesz a kényesebb kérdés. Ma már mindenki számára világos: Magyarország soha nem lesz képes adósságait visszafizetni. Nem is azért adták a hitelez?k, mintha egy pillanatilag is komolyan gondolták volna, hogy visszafizethető, sőt eleve olyan feltételekkel adták, hogy ez garantálja a visszafizethetetlenséget. Valójában ezzel az ügyesen megkonstruált adósságcsapdával egy végtelenített pénzszivattyút hoztak létre. A globális véleményhatalmi diktatúra terrorja pedig már azt is büntetni rendeli, ha egy lokalitás egyáltalán felvetni merészeli a valójában már többszörösen visszafizetett adósságok esetleges elengedését.

Ez a szivattyú tehát tabu, és a nemzetközi piacok brókerkommandói pillanatok alatt kivégzik a renitensked?ket.

Orbán Viktor tisztában van ezzel, így az adósságkérdés verbális tabuját tiszteletben tartva egyre határozottabban fordul a másik szivattyú, az profitsapda ellen. A hazánkban működő külföldi vállalatok ma az összes foglalkoztatottak 18 százalékát alkalmazzák, övéké a tőkeállomány nem egész fele, ám az adózás utáni nyereség több mint 90 százaléka! Ez a szélsőséges arány csak azért lehetséges, mert nemcsak az általuk befizetett adókat kapják vissza állami támogatások és kedvezmények formájában, de képtelen módon még e felett is „nemzeti ajándékban” részesülnek. Valójában kivitt profitjuk csaknem negyede – évente több mint ezermilliárd forint – az adófizetők pénzéből folyósított „ingyenebéd” a liberális globálkapitalizmus nagyobb dicsőségére. A veszélyes satuba került kormánynak tehát döntenie kellett, vagy továbbra is a saját népével fizeteti meg ezeket az egyre növekvő, és most már a végső fiziológiai határhoz közeledő terheket, vagy magától a birodalomtól, annak itt állomásozó kifosztó gépezetét veszi vissza a birodalmi sarc egy részét. A nagy globális hálózatokra kivetett válságadóval az utóbbi mellett döntött.

Ez nemzetstratégiai szempontból az egyetlen helyes lépés volt, ám ennek is vannak „kockázata és mellékhatásai”, mert „a birodalom visszavág”! Részben a terhek áthárításával (noha ennek megvannak a természetes piaci korlátjai, s a kormány az erélyes szabályozó, ellenőrző és fegyelmező hatalmával élve ennek gátat szabhat), másrészt olyan nemzetközi jogi és pénzhatalmi retorziókat is alkalmazhat, amelyek látszólag nem kapcsolódnak e kérdésekhez, de nyilvánvalóan büntetésként foghatók fel. Ám a globális és regionális helyzet, valamint a magyar társadalom birodalomellenes védekező mechanizmusainak felerősödése miatt ezek a retorziók akár visszafelé is elsülhetnek. Akárcsak a multik látványos kivonulással való fenyegetése, amely részben szimpla blöff, részben pedig hatalmas esély volna a patológiusan magas és veszélyes külföldi jelenlét csökkentésére. Az áprilisi forradalom után megkezdődő szabadságharc újabb csatájában tehát Orbán Viktor ismét nyeresre áll.

Bogár László, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló